

Chuyện Anh Tiến Sĩ Chưa Vợ

Đỗ Duy Ngọc

Năm nay hấn 42 tuổi, có bằng Tiến sĩ, nhìn cũng không đến nỗi nào, nhưng chưa lần nào có vợ. Đó là nỗi khổ tâm của hấn, cũng là nỗi buồn của bố mẹ hấn. Bố mẹ hấn là giáo sư trước 1975, bố dạy Vật lý, mẹ dạy Pháp văn, trường nổi tiếng nhất miền Nam Việt Nam thời ấy: Trường Pétrus Ký. Bố hấn dân Bắc Kỳ Hà Nội di cư bằng tàu há mồm 1954, con nhà vốn nề nếp gia phong ở xứ Trảng An. Mẹ hấn dân Sài Gòn thứ thiệt đã mấy đời, cũng thuộc giòng trâm anh thế phiệt, học trường Tây Marie Curie, đậu đủ Bac-un, Bac-deux của nền giáo dục thực dân Pháp, cộng thêm cái bằng tốt nghiệp Đại học Sư phạm Sài Gòn ban Pháp văn.

Ngôi nhà hấn và bố mẹ hấn đang ở là một ngôi biệt thự xưa rộng ngàn thước vuông trên đường Bạch Đằng Bình Thạnh. Đây là căn villa do ông bà ngoại hấn để lại. Nói chung, hấn như là cậu công tử quý tộc, hội đủ tinh hoa của cả hai miền Nam Bắc. Nhưng hấn không được hưởng phú quý, vì hấn sinh vào tháng 11.1975, lúc bộ đội miền Bắc đã vào miền Nam, thống nhất đất nước. Hấn ra đời trong hoàn cảnh cả nước khó khăn, đói nghèo nên gia đình hấn cũng bị chút ảnh hưởng. Mẹ hấn bán dần đồ đạc để qua cơn ngặt nghèo, bắt đầu từ chiếc xe hơi Volkswagen của bố với giá đồng nát, rồi đến cái đàn piano của mẹ, rồi máy móc, đến một phần tủ sách quý của bố hấn cũng phải ra đi. Cũng may nhà hấn có cái để bán. Miền Nam đã thực hiện được một nửa lời dạy của lãnh tụ: "*Không có gì quý...*" khi bán đến mấy món nữ trang thì mẹ hấn khóc vì đó là những món của ông bà ngoại để lại, cũng như khi bán một phần tủ sách trốn thoát được qua vụ đốt sách trong chiến dịch bài trừ văn hoá đòi truy, phản động, bố hấn cũng rơm rớm nước mắt, bỏ ăn mấy bữa. Nhưng thật ra nhà hấn còn sung sướng hơn lắm người chung quanh, những người bên thua cuộc không còn gì để bán. Hấn vẫn còn sữa để uống, còn có chút thịt, cá trong những bữa cơm, dù ít ỏi.

Đúng ra là cả nhà hấn đã di tản từ những ngày cuối tháng 4.1975, nhưng lúc đó mẹ hấn đang mang thai hấn mới hai tháng, sợ hư thai đưa con cầu tự, bố mẹ hấn ở lại. Gia tộc hấn cũng ngộ. Ông nội hấn là con độc đinh, bố hấn cũng chẳng có anh chị em, ông bà ngoại cũng chỉ có mình mẹ hấn, đến đời hấn cũng vậy, chỉ sinh được mình hấn rồi hình như mẹ hấn hết trứng hay bố hấn khô mất tinh trùng, chẳng đẻ thêm đứa nào. Hấn được cưng chiều và bảo bọc tối đa. Từ lúc bắt đầu cấp sách đến trường, bố mẹ hấn nhồi nhét đủ thứ kiến thức vào cái đầu non nớt của hấn. Lúc nào cũng học và học.

Hấn không có tuổi thơ, không biết những trò chơi của trẻ nhỏ. Hấn chỉ biết những con chữ và những bài toán, những công thức khô khan. Sách truyện được bố mẹ hấn chọn lựa kỹ càng và chỉ đọc những thứ đã được lựa chọn. Nhiều lần trong lớp học, hấn ngơ ngác khi nghe bạn bè hấn nói chuyện, trao đổi với nhau, hấn thấy hấn ở thế giới khác và bằng lòng với thế giới không giống mọi người đó. Và đương nhiên, hấn học rất giỏi, bất cứ học lớp nào, cấp học nào hay trường nào, hấn vẫn là đứa học trò xuất sắc nhất trường, nhưng đồng thời cũng là đứa học trò ngơ ngác nhất trường, hấn chẳng biết gì ở cuộc đời, hấn chỉ biết những điều có trong sách vở. Bố hấn chờ hấn đi học từ khi hấn vào nhà trẻ cho đến khi hấn lấy xong bằng thạc sĩ. Đều đều mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi năm, lúc nào hai bố con cũng đi với nhau. Vì thế hấn không có bạn, hấn không bao giờ tham gia cắm trại, đi picnic, sinh hoạt với bạn bè, bố mẹ hấn cấm triệt, sợ hấn bị lây những tật xấu, thói hư của đám trẻ.

Hấn lớn lên trong lối giáo dục ấy, hấn không có ý thức phản kháng, tinh thần tự lập, hấn được dạy phải vâng lời và như thế hấn cũng chẳng có một chút kiến thức nào về chuyện trai gái, bồ bịch hay chuyện tình dục. Ngay khi hấn lún phún lông tơ và lúc hấn phóng tinh trong giấc ngủ lần đầu tiên của tuổi dậy thì, hấn cũng báo cáo với bố mẹ và hai người bảo hấn đó là điều dơ bẩn, dâm ô, không nên tìm hiểu và lưu tâm đến. Hấn nghe lời và không quan tâm nữa.

Hấn đậu tốt nghiệp phổ thông năm mười tám tuổi, đương nhiên là hạng giỏi, thi đậu vào trường Bách khoa cũng ở thứ hạng cao. Trong những năm đi học, bố mẹ hấn cứ khuyên răn mãi điệp khúc là không được quen cô gái nào, phải chú tâm vào chuyện học hành, vì chuyện vợ con lúc nào cũng được, còn chuyện học hành là phải làm ngay, không được trễ nải. Và đương nhiên, hấn cũng vâng lời. Lấy xong cử nhân, hấn tròn 22 tuổi. Ra trường với bằng đồ thủ khoa, hấn được học bổng làm nghiên cứu sinh ở Úc. Bố mẹ hấn bàn cãi mãi, dẫn

đo mãi, cuối cùng quyết định để hấn học Thạc sĩ ở Việt Nam, nhường suất đó cho người khác vì sợ hấn đi học xa, không ai kèm cặp, quan tâm, sợ hấn hư hỏng rồi mất tiêu đưa con ngọc con ngà. Thế là hấn ở lại, học xong thạc sĩ. Năm đó hấn đã 24 tuổi, kiến thức chuyên môn tràn trong óc hấn, nhưng với cuộc đời, hấn vẫn là một đứa bé mới lớn, chẳng biết quái gì. Suốt ngày chúm mĩm vào sách vở, rảnh rỗi thì ra sân chơi với mấy con chó kiểng nhà nuôi. Và cũng chẳng biết gì về đàn bà, con gái. Bạn học của hấn gọi hấn là "Cha cố". Thật ra hấn còn kém hiểu thế giới phụ nữ còn thua các linh mục là cái chắc.

Hấn nộp đơn xin đi làm, với thành tích

học tập của hấn, chuyện xin việc làm dễ ợt, ba bốn chỗ nhận hấn, hấn quyết định vào làm việc với tư cách kỹ sư tại Viện Khoa học Kỹ thuật thành phố. Đến lúc này, bố mẹ hấn mới đề cập chuyện vợ con của hấn. Đi làm về, sau bữa cơm, mẹ hấn hay mon men hỏi xem trong cơ quan hấn có bao nhiêu nữ, có cô nào đẹp không, có để ý cô nào không, hôm nào mời về nhà chơi... Lúc đầu hấn cũng lúng túng, rồi lưu tâm và phát hiện trong phòng của hấn có một cô bé có khuôn mặt xinh xinh, hay nhìn hấn cười cười. Cô gái nhìn cũng được mắt, chỉ tội hơi béo tí và hay cười, nói hơi vô duyên. Nhưng hấn nhìn thấy chút da thịt hơi thừa ấy tươi tắn lắm và cái vô duyên ấy lại biến thành người vui tính. Và đến lúc đấy, cái giống đực ngủ quên lâu trong người hấn mới bắt đầu mon men trỗi dậy. Hấn hay liếc trộm cặp vú đầy đà và cái

mông lắc lư của cô gái. Hấn thấy thèm khát. Và chính sự trỗi dậy của giống đó khiến hấn liều lĩnh, hấn lấy hết can đảm rủ cô gái đi xuống căn tin uống nước. Cô gái nhận lời ngay bằng đôi mắt rất ướt nhìn hấn. Hấn vui và về kể với mẹ. Mẹ hấn bảo hôm nào dẫn về nhà ăn cơm một bữa để bố mẹ xem mặt. Sau ba lần đi uống nước, một lần nắm tay mà chẳng nói gì, hấn mời cô gái chủ nhật đến nhà hấn ăn cơm trưa. Cô gái mừng ra mặt, tíu tít nói cười, còn hấn thì hân hoan.

Hôm đó mẹ hấn đi chợ sớm, bố hấn tĩa lại mấy chậu hoa ngoài sân, ba con chó được nhốt vào chuồng kỹ lưỡng. Bữa ăn có gà luộc với lá chanh đúng điệu Bắc kỳ, có canh chua cá hú, có cá thu chiên xốt cà lại thêm tô cá kho tộ, một bữa cơm dung hoà Nam Bắc. Trong lúc mẹ hấn lúi húi dọn cơm, cô gái và hấn ngồi xem chương trình đi tìm gì đó trên truyền hình, chốc chốc lại cười sảng khoái. Đến lúc ăn cơm, ngồi vào bàn, cầm đĩa chẳng mời ai, cô gái lật qua lật lại đĩa gà luộc, gắp ngay cái đùi và cười tíu tít:

- Con chỉ khoái ăn đùi gà hì..hì.

Bố hấn cau mặt, bỏ đĩa xuống rồi lại cầm lên, mẹ hấn hết nhìn bố hấn lại nhìn cô gái đang nhồm nhoàm cái đùi gà. Không khí yên lặng, chỉ nghe tiếng đĩa và tiếng muống chạm vào tô. Khi cô gái ra về, bố hấn lắc đầu bảo gọn lớn:

- không được.

Mẹ hấn cũng dứt khoát:

- không chấp nhận được.

Thế là cuộc tình tan, dù chỉ mới nắm tay và ba lần ngồi chung quán. Hấn buồn không phải vì thất tình, vì đã có gì sâu đậm đâu, nhưng hấn tiếc cặp vú căng và cái mông nảy. Hấn bắt đầu thèm đàn bà. Cô gái thì vẫn đeo riết hấn, hấn tìm cách trốn mãi mà cũng không xong. Cũng may, lúc đó có một suất học Tiến sĩ, hấn nộp đơn và rời cơ quan, từ giã luôn cô gái có nụ cười vô duyên và cái mông nảy.

Hấn lấy xong bằng Tiến sĩ lúc 28 tuổi, lo học hành nghiên cứu hấn quên luôn nỗi thèm khát đàn bà, bản chất của hấn và gia đình là học hành trên hết mà. Thêm cái bằng, mắt hấn tăng thêm cận hai độ nữa. Nhà hấn ai cũng đeo kính cận, bố hấn bốn độ, mẹ hấn ba độ, riêng hấn sáu độ, lòng kính dày như đít chai. Hấn được nhận vào một Viện nghiên cứu trực thuộc trung ương, lại nhận dạy thêm ở trường, thu nhập cũng khá. Hấn lại nghĩ đến chuyện kiếm vợ. Mẹ hấn lại hỏi, lại thúc, lại hỏi han, thăm dò.

Hấn bắt đầu để ý cô gái ấy từ khi cô ấy vào thực tập ở Viện. Người cao dong dỏng, nước da trắng, mặt hiền như mặt tượng Đức Mẹ. Hấn lại được phân công hướng dẫn cô ấy. Càng ngày hấn càng mê mê. Cô ấy là một người rất chín chu trong chọn lựa trang phục, lại rất sạch sẽ từ thân thể cho đến ngôn từ. Hấn lại biết thêm cô là con gái một của một giáo sư đầu ngành. Hấn mê tíu thò lò, nghĩ mọi cách để chinh phục cho được. Rồi thay hấn chẳng có chút kiến thức và kinh nghiệm về chuyện ấy, nên cứ thậ thò mãi. Cô gái thì sau một thời gian gần gũi cũng có chút cảm tình với hấn, một tiến sĩ trẻ nhiều năng lực, thừa cơ hội tiến thân. Nhan sắc cũng không đến nỗi nào, chỉ tội cái kính cận nặng quá và cử chỉ cứ ập a ập ứng chẳng có chút dưng khí của các chàng trai si tình. Thế rồi cũng có được một cuộc hẹn chiếu chủ nhật. Hấn nôn nao suốt cả ngày, biết

cô ấy rất thích sạch sẽ, hẳn đã gội đầu nghiêm chỉnh, chơi luôn xà phòng Camay mua ở Chợ Cũ, diện bộ cánh đẹp nhất từ sớm, ngồi ngoài sân chờ đến gần giờ hẹn lên đường. Ngồi chờ lâu nóng ruột, bụng lại đói, thấy trước nhà bên lề đường có gánh bún riêu, hẳn kêu một tô lớn, bún riêu mà thiếu mắm tôm thì hồng bét, hẳn chơi một muỗng lại thêm một nhúm ớt bằm. Ngon lạ lùng. Và hẳn đến nơi đúng hẹn, vừa lúc cô ấy cũng có mặt. Chuyện qua lại rất trơn tru dù chỉ loanh quanh chuyện ở cơ quan, mà thật ra không nói chuyện cơ quan, hẳn cũng chẳng biết chuyện gì để nói, ánh nhìn cả hai cũng tha thiết lắm rồi, bàn lại ngồi khuất sau tàn cây. Hẳn thấy mình mạnh dạn hẳn lên, kéo

ghế gần hơn chút và can đảm hôn lên đôi môi rất mọng và rất đẹp của nàng. Nàng cũng ngửa cổ ra đón nhận, nào ngờ, khi môi vừa chạm môi, cô ấy đã đẩy hẳn ra, uống liền ngụm nước và từ lúc ấy im lặng cho đến lúc chia tay với nét mặt rất lạnh lùng. Hẳn hoảng, chẳng biết vì sao cô ấy lại đổi ngay thái độ thế. Vốn là nhà khoa học, về đến nhà, hẳn ghi hết diễn tiến buổi gặp gỡ ra giấy, ngồi phân tích từng công đoạn. Cuối cùng, hẳn ôm đầu phát hiện ra thủ phạm giết chết tình yêu của hẳn chính là mùi mắm tôm chưa được tẩy sạch và miếng ớt đỏ lôm đính vào kẽ răng của hẳn. Hẳn chỉ biết kêu trời. Cô trước vì cái đùi gà, cô này vì bát bún riêu. Sao vậy trời. Toàn miếng ăn làm hại hẳn.

Hẳn tiếp tục sống cô đơn, sức trai căng đầy nhựa, đêm nằm hẳn thèm khát đàn bà, nhưng chẳng có đàn bà để hẳn có thể trút nhựa sống đầy ứ trong cơ thể hẳn. Hẳn không ngao du với ai, bạn bè càng hiếm. Đi làm về lằm lũi đọc sách, rảnh nữa thì đùa với mấy con chó. Bố mẹ hẳn đã vào tuổi già, cũng loay hoay với bệnh tật, nhưng cũng không quên nhắc khéo hẳn đi tìm vợ. Nói mãi mà cứ thấy hẳn im ỉm, mẹ hẳn bảo hẳn không tìm được thì mẹ hẳn sẽ tìm cho hẳn. Hẳn nghĩ, cứ để mẹ lo, thế mà lại hay, chẳng sợ bị chê trách. Lúc này hẳn chỉ cần có người đàn bà, để hẳn khám phá, để hẳn biết mùi hoan lạc của dục tình, chỉ cần thế là đủ.

Mẹ hẳn sáng nào cũng ra công viên gần nhà đi bộ cho lưu thông máu huyết. Tụ tập nhau thành một nhóm đủ cả trẻ lẫn già. Đi riết thành quen, quen lâu thành thân. Mẹ hẳn để ý được một cô trong nhóm, tuổi độ hăm mấy ba mươi, có khuôn mặt đẹp, người cao ráo nở nang. Tánh tình lại hoà đồng, tươi vui, thường giúp đỡ mọi người. Mẹ hẳn ưa lắm rồi nên cứ sau buổi tập lại lân la nói chuyện, tìm hiểu. Rồi cũng lại một bữa chủ nhật đẹp trời, mời cô ấy về nhà cùng làm cơm ăn trưa. Khi mẹ hẳn giới thiệu với hẳn, cô ấy bảo biết anh rồi, gặp hoài đầu ngõ, lại nghe hàng xóm khen anh nhiều. Hẳn thì mới gặp đã thấy run rẩy trong lòng, nụ cười cô ấy tươi quá, đáng người cô ấy đẹp quá, chẳng khác chi người mẫu, cặp vú căng sau làn áo chạt, cặp mông nảy như đít vịt, hẳn nhìn mà lòng nao nao. Đôi mắt hẳn lén nhìn cô gái mãi sau làn kính cận. Tự nhiên như người nhà, sau màn chào hỏi, giới thiệu, cô gái vào ngay bếp, lật rau, rửa thịt, lảng xăng nhiệt tình như người thân đã lâu, mẹ hẳn cười ửng ửng. Bố hẳn ngồi uống trà hút tẩu từ phòng khách nhìn ra theo dõi cô gái cũng tủm tỉm cười đồng thuận. Bữa ăn diễn ra trong không khí vui tươi và hân hoan của toàn thể mọi người. Bố hẳn khen canh cua rau đay cô gái nấu khéo quá, cua tụ thành một tảng, không nát, nước ngọt dịu không tanh. Mẹ hẳn khen đĩa cá rô chiên, bảo cô ấy hay quá, cá vàng ươm mà không cháy, ăn vào mồm cứ dòn rụm, chén nước mắm cũng quá khéo, thật vừa miệng. Hẳn thì thấy món nào cũng ngon và đôi mắt lúng liếng của cô ấy làm hẳn không uống rượu mà thấy chao đảo. Bố hẳn nhìn mẹ hẳn, mẹ hẳn nhìn bố hẳn gật gật, miệng cười như hoa. Cô gái đã vào vòng chung kết. Nhưng vòng chung kết không có kết quả cuối cùng, đúng là trời xanh quen thói má hồng đánh ghen.

Xong bữa ăn, cô gái lại đi rửa chén. Nhà hẳn không rửa chén ở bồn mà lại rửa ở sàn sân sau, sát cạnh bếp.

Cô gái ngồi, cái lưng dài thon với chiếc áo thun bó sát. Cái lưng quần jean trễ xuống, cái áo thun bị kéo lên để trống một khoảng lưng. Trên khoảng da thịt ấy, có xăm một con bò cặp với hai màu xanh đỏ đang giương hai cái càng to đầy đe dọa, đuôi con bò cặp kéo xuống tận xương cụt. Bố hẳn thấy đầu tiên, rồi tới mẹ hẳn sửng sò. Hẳn cũng thấy con bò cặp rõ ràng trên khoảng da thịt lộ lộ ra đấy. Con bọ cặp hung hăng. Mẹ hẳn nhìn bố, bố hẳn nhìn mẹ hẳn, hai cái đầu cùng lắc một lượt với ánh mắt thiếu não. Nhìn thấy thế, hẳn tuyệt vọng. Hình xăm con bọ cặp đã chấm dứt những rung động khát khao vừa rục lên trong cơ thể hẳn. Cuộc tuyển lựa đã không thành. Cho mãi đến bây giờ, cô gái xinh xắn muốn làm dâu nhà hẳn vẫn không hiểu vì sao chỉ có mấy phút vừa trôi qua, thái độ của cả nhà đã quay 180 độ. Hẳn lại có thêm một lần thất vọng và nuối tiếc. Hẳn lại cô đơn, mẹ hẳn càng lúc càng buồn, bố hẳn đêm đêm

vẫn thấp nhang trên bàn thờ tổ tiên, vẫn lâm thâm khẩn vái cầu xin ơn trên đừng bắt dòng họ này phải tuyệt tự, chẳng còn ai nối dõi.

Hắn vẫn ngày hai buổi đi làm, đi dạy, làm lũi đi và làm lũi về, buồn chán trong nỗi khát khao. Một bữa, cơ quan hắn khám sức khỏe định kỳ hàng năm. Một đoàn bác sĩ bên bệnh viện đến cơ quan hắn khám và xét nghiệm tập thể. Có một cô bác sĩ khá xinh lấy máu cho hắn, cô này từ khi nhìn thấy hắn thì miệng cứ tùm tùm cười mãi. Khi quấn dây vào bắp tay hắn để tìm vein, cô ấy bảo anh không nhớ em à? Hắn ngẩn ngơ, lục trí nhớ xem gặp cô gái xinh tươi này ở đâu mà không nhớ nổi. Hắn ngượng ngịu lắc đầu. Cô gái cười khanh khách và bảo:

- Ôi trời ơi! Bạn hồi lớp mẫu giáo Sơn ca nhớ không, hồi đó cô giáo bắt anh song ca với em hôm tựu trường mà anh dứt khoát không chịu khiến em khóc suốt cả buổi lễ, nhớ không?

À thì ra thế! mấy chục năm rồi, nhớ chi nổi. Nhưng cô gái này có duyên quá, cười có cái răng khểnh sao mà xinh thế? Thế là kể chuyện cô giáo ngày xưa, nhắc mấy người bạn cũ. Rồi rủ xuống căn tin ăn trưa, rồi xin số điện thoại, rồi hẹn gặp lại. Hắn lại thấy vui, hắn lại nghĩ đến một mối tình đang đến thật nhẹ nhàng. Hai người hẹn nhau xem phim vào chiều chủ nhật. Hôm đó hắn nồn nao, vẽ ra trong đầu những giây phút thật lãng mạn trong rạp chiếu phim. Hắn sẽ cố gắng cầm tay nàng, hắn sẽ tỏ tình, và hắn sẽ hôn nàng, một cái hôn thật tuyệt vời. Một cái hôn thơm tho, chắc chắn sẽ không mùi mắm tôm làm cho tan vỡ. Hắn chuẩn bị sớm, tắm rửa sạch sẽ, mặc bộ đồ đẹp, bỏ giấc ngủ trưa, ra ngồi trước sân và chờ giờ lên đường đến chỗ hẹn. Hắn ngồi ở ghế đá trong sân dưới bóng cây mát rượi. Ba con chó chạy giỡn chung quanh hắn, chúng thả ra mấy bãi phân giữa sân. Gió mát, hắn bắt đầu lim dim và giấc ngủ đến hồi nào chẳng hay.

Hắn chợt choàng tỉnh, nhìn đồng hồ đã thấy sát giờ, hắn lật đật chạy quanh sân tìm cái mũ bảo hiểm, rồi xe như ma đuổi đến nơi hẹn, cũng may chẳng trễ phút nào. Rạp thưa thớt người, phim chiếu nhưng hắn không quan tâm, hắn chờ giây phút thuận tiện để thực hiện những ý định. Cô gái bỗng phát hiện điều gì, cứ loay hoay nhìn xuống chân. Hắn lại lấy chân rà rà chân nàng, chân hắn chỉ quanh quẩn cái ống quần của nàng, nhưng hắn thấy vui. Cô ấy bảo hình như có mùi gì là lạ, hôi hôi. Hắn cũng ngửi thấy thế. Cả xuất phim hai người loanh quanh mãi cái mùi hôi đó, hắn chẳng thực hiện được gì. Hết phim, đèn bật sáng, cô gái lại cúi nhìn xuống và phát hiện trên ống quần của mình một vệt phân chó bốc mùi. Cũng đồng thời lúc ấy, hắn cũng phát giác đôi giày của mình dính đầy cứt chó. Cái mùi kinh khủng bắt nguồn từ đây, cái ống quần đầy cứt của cô ấy cũng từ đây mà có. Như thế là hắn đã đạp phải bãi cứt chó của nhà hắn rồi. Cô gái bỏ đi một nước. Hắn lại về một mình. Và cô gái đã không tìm hắn nữa. Cuộc tình chưa ngỏ đã bị bãi cứt chó làm cho tan nát, khôn nặn thật. Tội phạm thật! Cô ấy một đi không trở lại.

Mới đây, hắn lại có một cuộc hạnh ngộ ly kỳ. Buổi chiều đi làm về, trời bất chợt đổ mưa, loạng quạng thế nào mà xe hắn và xe của một cô gái đụng nhau ngay giữa ngã tư nước đang lênh láng tự về. Hắn dựng xe cho

nàng, hỏi han ân cần, cũng may chẳng ai thương tích gì. Hắn mời cô gái vào quán trốn mưa vì xe bị vào nước đầy bùn, đề hoài không nổi. Nhìn cô ấy cũng xinh, nước mưa ướt hết dán vào để lộ cơ thể tròn lẳn, ngực như muốn bứt hàng nút chạy ra ngoài. Là nhân viên ngân hàng, đã ngoài ba mươi, chưa chồng, gái Huế. Hắn nghĩ thế là đạt yêu cầu. Và cũng như các cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên tiền định trong các tiểu thuyết ngôn tình, trong các cuốn phim rẻ tiền, trai chưa vợ gái chưa chồng gặp nhau như định mệnh an bài, đưa đến tình yêu.

Chàng và nàng hẹn hò nhau nhiều lần, lúc cà phê, khi nhà hàng, quán ăn, rạp hát. Lần nào hẹn hắn cũng kiểm tra kỹ cái mồm, kiểm tra cái để giày, đến đúng giờ nghiêm chỉnh. Hắn luôn giữ tác phong thanh lịch, đứng đắn trong các buổi gặp gỡ, đôi khi chỉ là cái nắm tay nhẹ

nhàng dù lòng hắn rạo rục như than đỏ.

Hắn chưa dám kể với bố mẹ, sợ lại có chuyện xảy ra nghiêm trọng nguy hại đến mối tình đang hồi rục rở. Hắn thấy nàng hiền lành, nói năng nhỏ nhẹ, một dạ hai dạ, nghe sướng lắm. Nàng lại là con của một ông giáo cũng khá có danh ở miền Trung trước 75. Hắn nghĩ mọi dự kiến tiến triển thuận lợi, chỉ đợi đúng giờ G, hắn sẽ mang nàng về giới thiệu gia đình, tính chuyện cưới xin luôn, hắn như trái bom chờ nổ rồi, chắc khó đợi nổi. Bố mẹ hắn cũng mỗi mòn rồi, chắc sẽ cũng chẳng còn khát khe lựa chọn. Một lần cuối tuần, hai người chờ nhau đi về Long An chơi, trưa nắng gắt, mệt nhoài. Nàng chủ động gợi ý vào khách sạn nghỉ, hắn lưỡng lự một chút rồi ok bởi trong đời chưa một lần cùng phụ nữ vào nơi ấy. Vào đến nơi, nàng tắm, không khép cửa, hắn thấy

cái quần lót màu đỏ thêu ren của nàng là hấn bắt đầu ngại. Trong trí tưởng tượng của hấn, chỉ có gái hư, gái làng chơi mới mang quần lót đỏ thêu ren. Sự rạo rực, háo hức bỗng giảm đi mất nửa. Hấn hơi ái ngại. Nàng tắm xong thì đến hấn tắm, đến khi ra thấy nàng tênh hênh giữa giường khát khao lại bùng cháy trở lại trong người hấn. Hai người quấn chặt lấy nhau. Lần đầu tiên hấn thấy toàn vẹn cơ thể đàn bà. Lần đầu tiên hấn sờ nắm những bộ phận kín đáo của người phụ nữ. Nàng cũng mãnh liệt không kém, hôn hít và sờ sấm khắp cơ thể của hấn. Hấn như một lò lửa, như quả bom chờ nổ. Bỗng nàng ghé môi vào phần dưới của hấn, hấn hoảng. Từ bé đến lớn hấn không nghĩ ra kiểu này, hấn chưa hình dung cảnh này mà hấn cũng ghê ghê cái kiểu này.

Hấn như bị tạt một xô nước đá. Hấn túm chặt lấy bộ phận đang đông cứng của hấn, hót hổi chạy vào phòng tắm trước ánh mắt ngạc nhiên hết cỡ của cô gái. Hấn ngồi trong phòng tắm, trần trỗng và kinh ngạc. Hấn thấy nàng sành sỏi quá, hấn thấy nàng rành mạch và có vẻ quen thuộc mấy chuyện này quá, hấn sợ. Lại thêm cái quần lót đỏ. Thôi rồi. Nàng đập cửa, hấn vẫn im. Con sợ hãi chưa qua hết. Thế là xong. Nàng bỏ đi. Hấn ngồi khóc rưng rức và thấy mình bất hạnh. Lúc này hấn mới cảm thấy chính cái hàng rào bố mẹ hấn quây chung quanh hấn từ lúc mới chào đời cho đến bây giờ đã khiến cuộc đời hấn áo não như hôm nay. Đã khiến hấn lạc lõng giữa cuộc đời, ngây ngô giữa cuộc sống. Hấn sống giữa trần gian như một kẻ xa lạ. Hấn bảo với bố mẹ hấn là hấn muốn đi tu. Mẹ hấn khóc ngất. Bố hấn thấp nhang lạy mãi ở bàn thờ, miệng khấn vái lia lịa. Dòng họ nhà này thế là tuyệt tự rồi sao?

Tui là bạn bố hấn, tui thấy tình cảnh bạn tui mà thương quá. Năm nay hấn 42 tuổi rồi, có bằng Tiến sĩ, thu nhập ổn định, gia đình quý tộc, gia sản giàu có. Tui viết lên đây giới thiệu với mọi người, cô nào, bà nào thấy hợp với hấn cứu dùm bạn tui. Chứ kiểu này gia đình này tan hoang vì tuyệt vọng.

Muốn gặp hấn để tìm hiểu thêm cứ đến Viện khoa học thành phố, số...đường..., trong giờ làm việc, sẽ gặp một người đàn ông trung niên, dáng dong dỏng cao, mặt đẹp như trẻ con, đeo kính cận dày, mắt lúc nào cũng nhìn xa xăm, người như ở thế giới khác, đích thị là hấn. Ngoài giờ làm việc, có thể gặp hấn với bố mẹ ở biệt thự ..., số ... đường..., ngôi nhà người ta đã đưa giá gần mấy trăm tỷ đồng mà bố mẹ hấn không chịu bán. Hấn là Tiến sĩ Trần Văn T. Ai cứu hấn không? Tui không muốn nhà chùa có thêm một tu sĩ và biệt thự to lớn kia không có người kế thừa. Và hơn hết, tui không muốn nhìn thấy một người đàn ông sắp qua tuổi ngũ thập tri thiên mệnh mà chưa biết tình yêu, chưa biết đàn bà.

3.2.2016
DODUYNGOC